

med Hensyn til Fællesforfatningen og hvad den angaaer, saa vilde den være den vigtigste for mig og hænge sammen med Tillid eller Mistillid til Ministeriet, saafremt den i dette Dilemma forelaae til endelig Afgjorelse. Jeg har — og det er vistnok mange af de ærede Medlemmer bekendt — fra første Dilemma gjort mig Umage for paa anden Maade — ved Skrifter — at skyde den saa langt frem i Forgrunden som muligt ved at bringe den over paa et Omraade, hvor den fik en Form, som passede til den Udvikling, som vi rimeligviis maatte gaae imøde, og hvorved den saavidt muligt kom ind i Folkets Bevidsthed, ikke som Noget, det higede efter, uden ret at vide, hvad de begjærede, men som Noget, de kunde eftertrage i en vis Form og i en vis Skikkelse; men denne min Maade at opfatte Sagen paa har i det Hele taget ikke fundet Anklang. Man har altid arbejdet for en uvis og usikker Gjenstand under Navn af denne Fællesforfatning. Man har snarere gjort sig Umage for at holde i Mørke, hvorledes man vilde have den forstaaet, end at lægge dette klart for Dagen; man har altid arbejdet imod det, som syntes at være nødvendigt for Udviklingen af de særlige Landsdele, for at bringe denne Udvikling i Samklang med et organisk Hele, og man har søgt at betegne, at det i Særdeleshed var rigtigt, at denne Sammenfattelse til et organisk Helb, blev det Gjennemgribende og derved er der bleven lagt mindre Vægt paa den særlige Forfatning; men man har ikke formaaget at bringe denne Stræben derhen til.

at man nu kunde frembringe en Afgjorelse af Spørgsmaalet. Der er i dette Dilemma Ingen, som igjennem de af Fleertallet stillede Forslag fordrer, at Fællesforfatningen nu skal foreligge til Afgjorelse; det som nu foreligger til Afgjorelse og som hænger sammen med den grundlovmæssige Behandling, det er Spørgsmaalet om, hvorledes vor Forfatning for det særskildte Danmark kommer til at see ud; hvorledes Fællesforfatningsloven skal komme til at see ud, forlange derimod selv de Øverstgaaende først at saa at vide paa et senere Stadium. Det er den grundlovmæssige Behandlings store Mangel ligeover for den ene Deel af den lovgivende Magt, at Udbyttet af Forhandlingerne først viser sig saae seent, at Kongens ansvarlige Raadgivere vanskeligt kunne svare for, hvorledes den Sag skal blive afluttet, som paa denne Maade foreligger til Behandling, men aldeles ikke kunne svare for, hvorledes den anden Sag skal komme til at foreligge, som ikke engang i dette Dilemma kan komme til Behandling.

R e t t e l s e.

Nr. 296, Sp. 4667, 18de Lin. f. n.: Sors Amts 1ste Valgkreds (Müller) læs: Randers Amts 4de Valgkreds (Müller).